

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual
EMPRESARI @xaviergual

UNA PLAGA INDUÏDA

Durant els darrers anys, alguns alcaldes dels pobles amb boscos boletaires han fet tot el possible per transformar-los en un producte turístic, i han contribuït a crear un fenomen que a hores d'ara és insuportable per als habitants de les zones afectades i sobretot per les contrades a on es fan els rovellons i tots els altres. Cada dia, i especialment els caps de setmana, hordes de buscadors s'hi adrecen amb els seus vehicles, depreden les reserves micològiques, destrueixen el miceli, saturen camins, bloquegen corriols i generen tota mena de brutícia. Amb honroses excepcions, aquest col·lectiu s'ha tornat un grup intolerablement nombrós, saturador i creador de conflictes i residus que queden escampats pels prats. Aquesta temporada, en la qual els

bolets han estat tardaners, l'efecte crida i la massificació està assolint uns nivells intolerants que ha generat la queixa dels mateixos batlles, que literalment han arribat a qualificar-ho de plaga. Segons el Diccionari de la Llengua, és la proliferació d'un organisme vivent que provoca la destrucció d'altres éssers vius en envair-los. Doncs això. L'origen es remunta als temps en què anar a buscar-los era una activitat només pròpia dels agricultors i el seu entorn. Amb el temps, habitants que treballaven a les fàbriques s'hi van anar afegint. Després hi van aparèixer els primers urbanites, els més atrevits. A continuació, es va generar una indústria. A les vores de les carreteres van sorgir les parades que en venien, a les quals aquest any s'ha prohibit l'activitat. S'anaven a collir en brigades per vendre'ls al restaurants. Els jubi-

lats de primera fornada n'obtenien un sobresou. Tot plegat calia organitzar-ho, estructurar-ho. Controlar-ho mentre s'escapava de les mans. Al mateix temps, s'anava regularitzant el comerç d'aquest bé de la natura, els municipis competien (i competeixen) amb propostes que podríem generalitzar sota la denominació de «festes de bolets» amb gran èxit de participació. Els mitjans van començar a posar-hi els focus, i van arribar al cim amb un programa de TV3 que va tenir un èxit esclatant. I a partir d'aquí, la bogeria. Cues a les carreteres des de trenc d'alba i tota mena de vehicles amb ocupants disposats a tot adreçant-se cap als boscos. En uns anys, hem passat del punt en què un matí de cerca podia acabar sense topar amb ningú i un bon cistell de llenegues, a les dificultats actuals per estacionar a qualsevol clariana entre pins. A hores d'ara, les conseqüències són terribles. S'ha generat una

tendència que no s'atura en què tribus ciutadanes han descobert que a prop de casa i sense gaire despesa poden experimentar amb la natura de forma integral. No acabo de comprendre aquesta atracció tan transversal per anar-hi però és un fet que cada dia augmenta de manera exponencial. Més enllà dels trinxeraires i les seves accions irracionals vull creure que per a la majoria el problema és de formació i hàbit per anar al bosc. Però no deixa de sorprendre, i quadra amb l'estructura mental errònia amb què van a la forest, en veure com alguns ho recullen en una bossa de supermercat, la lliguen i la deixen penjada en una branca d'un arbre, al mig d'enlloc, creient que passarà el camió de la brossa com al seu barri. Que és una tendència, ho confirma el fet que la immensa majoria d'aquests boletaires acudeixen als llocs que tenen el nom i la fama, quan altres punts del

Solsonès, del Bages o del Moianès passen desapercibuts. Caldrà fer-hi alguna cosa urgentment. Els responsables polítics locals, que, carregats de bona voluntat, han volgut fer tornar aquest bé que regala la natura en una forma de generar negoci per al territori, fomentant-lo a totes hores, tenen una problema que se'ls n'ha anat de les mans, que no para de créixer i s'ha de regular. El bosc no ho admet tot i a vegades no és amable amb l'excés de visites. Més que mai aquest any els boletaires perduts que cal rescatar es compten per desenes i és un sense sentit propi de l'activitat humana depredadora, els habitants de les masies estan desbordats, la llordesa va convertint el nostre entorn en un abocador a l'aire lliure i les vaques, que sempre havien observat els boletaires amb poc interès, han decidit començar a envestir-ne algun. Fins i tot elles n'estan ben tipes.

LA VERGONYA

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés
COORDINADOR D'EUJA BAGES

Vergonya, impotència perquè Astral demostra que les ONG fan la feina que havien de fer les administracions de la UE, que no només no han fet res per resoldre aquesta tragèdia, sinó que són les causants i les que l'han agreujat. «A hores d'ara la UE no pot enganyar ningú» perquè «el món està sent testimoni de com la UE està violant les convencions internacionals més elementals, retorçant el llenguatge fins a la sacietat i convertint en un problema de seguretat el que és una crisi humanitària». La CE «fa gala d'una hipocresia cada vegada més crei-

xent» perquè desenvolupa unes «polítiques inhumanes», només cal mirar les situacions vergonyoses com la generada a Grècia. En aquests moments «tots a la UE comencen a parlar que cal destinar més ajuda al desenvolupament als països d'origen, però, en la pràctica, el que fan és finançar exèrcits de països com Eritrea i Sudan per evitar les arribades a Europa». Especialment sagnant és «tractar amb governs com el del Sudan, el president Omar al-Bashir està acusat de crims de la humanitat pel Tribunal Penal Internacional». És el projecte d'«externalització de fronteres en la seva expressió més macabra». Un model que «té el seu origen en les tanques de Ceuta i Melilla» i que va ser «actualitzat amb el pacte il·legal amb Turquia». Cal recordar que les polítiques de la UE fomentant conflictes i venent armes han provocat les guerres de les quals fugen els refugiats. És vergonyós i deplorable que la Unió Europea hagi de destinar tres milions d'euros per deportar a Turquia amb vaixell les persones refugiades

que es troben a Grècia. Per al seu posterior trasllat als centres de detenció i deportació habilitats amb diners públics europeus a Turquia. El fet que aquestes persones fossin deportades a Turquia sense saber què els passarà la van prendre al març el Consell Europeu, la Comissió Europea i el govern turc, contractat per a aquest efecte. Les solucions que s'han proposat des de la UE és militaritzar la Mediterrània (vaixells de l'OTAN davant de Turquia) i externalitzar fronteres. Què és «externalitzar fronteres»? Pagar certs països amb diners de la UE per reprimir migrants i refugiats per impedir que arribin a Europa. Alguns d'aquests països que reben diners de la UE per reprimir migrants són Sudan, Eritrea i Turquia, flor i nata dels drets humans. Mentrestant, les xifres són les que són: 1.200 refugiats reubicats dels 160.000 compromesos. I la UE treu pit. Estem apunt d'arribar als 3.600 morts a la Mediterrània durant el 2016. Aquesta xifra tant li és, a la UE, no són més que rostres anònims. L'últim que se li ha ocorregut a la UE ha estat el xantatge: si Afganistan deporta refugiats, tallaran les ajudes. En el cas de l'Afganistan fins i tot han demanat que una terminal de l'aeroport de Kabul no-

més s'utilitzi per a les deportacions. El cinisme de la UE és sagnant. Diuen que a Turquia no hi ha deportacions, sinó transport de passatgers, segur que diran el mateix a l'Afganistan. I per què aquesta nomenclatura? Perquè les deportacions massives són il·legals, així que li canvien el nom i solucionat. Ah, l'acord amb Turquia és possible perquè la UE el considera «país segur». Tant són les cafrades que faci Erdogan, res canvia, i mentre hi ha qui fa negoci, 100 milions d'euros de la UE per als exèrcits d'Eritrea i Sudan. Es fa negoci de la tragèdia. Perquè us feu una idea de la dimensió del drama mostrat a Astral, mireu les últimes notícies de fa 10 dies. 17.000 milions s'ha gastat la UE des del 2014 per frenar la immigració: tanques, acords amb tercers, etc. «Algú no està fent la seva feina» Aquestes persones tenen nom, cognoms i grans despatxos a Brussel·les. I només des del 2014, la xifra d'ofegats a la Mediterrània ja ha passat dels 10.000. La tasca de voluntaris/àries com es veu a Astral demostra que la solidaritat sí que està a l'alçada, no com les institucions. La tasca de les ONG és impagable, però recordeu que aquesta tasca l'hauria d'estar fent la UE.

Davinia
Torres

daviniafotografies@gmail.com
Tel: 620358460 / 685840530
(St Andreu de la Barca)

A part de fer-vos les fotografies en aquest gran dia, també **DISPOSEM D'UN SERVEI D'ORGANITZACIÓ DE BODES TOTALMENT GRATUÏT!!**

Us organitzem el comiat de solter/a, el restaurant, els vestits dels nuvis, etc.

Només haureu de gaudir del vostre dia, nosaltres ens ocuparem de la resta.